

▲ Joke ter Maat en Harrie Visser bij het graf van Ebeltje van de Berg op de begraafplaats Ebeltjeshof. FOTO FRANS NIKKELS

‘Wij houden alles rond de graven mooi vrij’

Google Maps heeft vele geheimen. Surfend over het net doe je opvallende vondsten. Zoals de Ebeltjeshof, aan de Kerkhofweg 273 in Overdinkel.

In de stalen boog boven het hek aan de Kerkhofweg in Overdinkel is de naam Ebeltjeshof stijlvol uitgespaard. „Het is een particuliere begraafplaats. Het is géén kerkhof, want die horen altijd bij een kerk.”

Bestuurslid Joke ter Maat van de vereniging Ebeltjeshof benadrukt het nog maar eens, want in deze vorm zijn er nog maar enkele in Nederland. Ebeltje van de Berg was een jong meisje dat overleed op 15 april 1913. Nog voordat de buurtschap Overdinkel zich begin vorige eeuw als gevolg van de migratie van arbeiders ontwikkelde tot een levendig grensdorp, werden overledenen zonder binding met een kerk in Losser begraven. Dat leidde tot het initiatief om een vereniging op te richten. Door het uitgeven van kleine deelnemingen werd het kapitaal gevonden om bij het dorp grond te kopen en geschikt te maken voor graven.

Krachtige vereniging

Ruim een eeuw later is Ebeltjeshof nog altijd een krachtige vereniging met zowel oudere als jonge leden, die door het betalen van de contributie verzekerd zijn van een eeuwig durend grafrecht. Qua ruimte kan de vereniging nog generaties vooruit, want „hooguit twee keer per jaar is hier een uitvaart. Sommige jaren zelfs helemaal niet”, schetst bestuurslid Harrie Visser.

Zoals bijna elke vereniging kent Ebeltjeshof de nodige praktische problemen. „Het zou mooi zijn als zich enkele vrijwilligers zouden melden, want Harrie is er nu in zijn eentje erg druk mee”, vertelt Joke. Een andere zorg nu is de combinatie van droogte en een cicadenplaag: een soort krekeltjes tast de bladnerven van de rododendrons aan. Juist deze dichte hagen zijn de trots van de vereniging. In het voorjaar zorgen ze voor een overdonderende kleurenpracht.

Troostrijk gedenkteken

Eerder al legden meerdere sparren het loodje door de letterzetter, een klein maar verwoestend kevertje. Van de nood werd een deugd gemaakt door deze opengevallen ruimte te bestemmen voor onder meer een urnenveld. Harrie en Joke leggen uit dat Ebeltjeshof er is voor iedereen, ongeacht gezindte of herkomst. Oudere, bijna vergeten graven zijn voorzien van paaltjes met een naamsvermelding in marmer. En er staat een troostrijk gedenkteken voor dood geboren kinderen. „Wij houden alles rondom de graven mooi vrij”, vertelt Harrie.

Dit verenigingsgevoel leidt tot een parkachtige en kleurrijke rustplek.

– Harry Jutten